

Hodnocení bakalářské práce Petry Valešové Kytice z pověstí národních jako literární předloha (pokus o komparaci s filmovým zpracováním F. A. Brabce).

Práce je cca z 80% procent výborná a cca z 20 % víceméně „nešťastná“ - postrádá Zásady pro vypracování, poznámkový aparát, jenž jsem však nakonec dešifroval coby dobře utajenou součást Seznamu použité literatury, a čítá navíc – naštěstí minimum – nedostatků formálních či pravopisných.

Autorka neztrácí čas školsky primitivní analýzou Erbenova arcidíla, ani se nezabývá odhalováním všemožných „záhad“ audiovizuálního překladu, práci naopak počíná vzácně výstižnou charakteristikou Erbenova „tvůrčího typu“ (řadí jej „k autorům rezignujícím a zdůrazňujícím především obnovení lidských vztahů a hledáním mravních norem vylučujících zlo“, s. 6) v konfrontaci s jeho vrstevníkem a de facto spolužákem K. H. Máchou (ten „vyznačuje se především osobní revoltou“, s. 6), staví tak vlastně již v úvodu proti sobě „zralý rád“ (Erben) a „jinošskou subjektivitu“ (Mácha) a pokračuje precizní, až pragmatickou analýzou básnickovy (Erbenovy) literární „cesty obrozením“ (tj. od počátků jeho sběratelských aktivit) až ke dvanácti (1853) či třinácti (1861) baladám Kytice z pověstí národních.

Mimochodem „minikonfrontace“ Erben – Mácha není nikterak marginální, autorka opírajíc se o znalost proslulé Mukařovského studie (*Protichůdci*) otištěné ve Slovu a slovesnosti z r. 1936 výrazně navyšuje kvalitu práce.

„Rentgenový“ pohled na jednotlivé balady je předmětem další kapitoly, zmíněny jsou známé či případné inspirační zdroje tematické či formální podoby jednotlivých Erbenových balad (J. Slowacki, B. Němcová), představen je žánr balady (kupodivu nejen výstižně, ale až atraktivně!), semaforová „muzikálová“ vsuvka (pouze, žel ...), a poté následuje klíčová část č. 2, pokus o komparaci artefaktů K. J. E. z roku 1853 a (jakkoliv v poněkud „zkrácené“ podobě balad sedmi) F. A. B. z r. 2000.

Tuto část práce nemíním zde rozsáhle hodnotit, natož vynášet nad ní jakýkoliv „soud“; jednotlivé balady, ať podané verbálně či audiovizuálně, jsou zde již interpretovány detailněji a zřejmě i subjektivně, což však považuji za velmi cenné, v pasáži autorka nabízí řadu precizně formulovaných a zároveň velmi inspirativních osobních (?) postřehů i úvah, brilantních interpretačních nápadů, vyzrálých a někdy i k diskusi vybízejících soudů, jež by mohly být zálohou i na případnou – a snad i zajímavou – rozpravu při obhajobě; k jisté diskusi může zvat též jedna z posledních kapitol, již sama autorka nazvala Co s klasikou?

Práci s potěšením doporučuji k obhajobě i přes zmíněné „drobnosti“ (mj. na s. 7, 8, 9, 11, 23, 27, 31) též coby produkt skutečně samostatného a tudíž vzácného, jakkoliv letmého, zastavení nad nemalým otazníkem a navrhuji klasifikovat ji jako výbornou.

V Plzni 18. 8. 2021

Souhlasí s originálem

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta pedagogická
katedra českého jazyka a literatury

J. Staněk

Jiří Staněk
vedoucí práce